

Arrest

nr. 73 654 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan

verzoekster ter kennis gebracht op 12 mei 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2011 werd ingediend door:

*O., Z. (R.R.: ...)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te A. op 11.01.1984
adres: (...)*

+ kind

O., D. geboren op 08.08.2007

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De advocaat van betrokkene haalt aan dat verzoekster geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Zij diende een asielaanvraag in op 20.01.2006, die werd afgesloten op 27.04.2006 met de beslissing ‘Oude asielprocedure – niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 28.04.2006. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene iets meer dan drie maanden. Aangezien de 9.3 aanvraag (05.05.2006 – 08.10.2007), de 9bis aanvraag dd. 10.05.2008 en afgesloten op 13.08.2008, de 9bis aanvraag dd. 13.10.2008 en beëindigd op 01.12.2010 en onderhavige 9bis aanvraag dd. 01.02.2011 niet hangend waren op 18.03.2008, mag men deze procedures niet meetellen. De 9bis dd. 14.11.2007 werd afgesloten op 27.03.2008 waardoor de vooropgestelde termijn van vier jaar (voor families met schoolgaande kinderen) die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure, niet werd bereikt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Het feit dat betrokkene op 20.01.2006 asiel aangevraagd heeft bij de Belgische autoriteiten en zij al langer dan vijf jaar alhier verblijft, dat de integratie van verzoekster zeker duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht die zij gedurende haar verblijf alhier ontwikkeld zou hebben, zij namelijk vanaf haar aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zou hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef, deze integratie zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld, zij zich vooreerst maar al te goed bewust was van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhield dat zij minstens één der landstalen zo snel mogelijk diende aan te leren, zij op heden goed Frans zou spreken en zij daartoe lessen zou volgen, dat gelet op de inspanningen die reeds werden geleverd door verzoekster, zowel op linguïstisch, sociaal als economisch gebied, er niet aan zou kunnen getwijfeld worden dat zij kan, wil en zal voorzien in het eigen levensonderhoud, op sociaal vlak zij zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit zij een grote vrienden – en kennissenkring zou hebben opgebouwd die haar

zou willen steunen en helpen, dat deze Belgische vrienden en kennissen haar als een aangenaam en gedreven persoon zouden hebben leren waarderen, dat juist daar haar intense omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren haar vrienden en kennissen haar dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen, zij bij de Belgische bevolking over zou komen als een zeer goede persoonlijkheid die een diepe indruk zou nalaten en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld van zou kunnen aannemen, dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat zij op zeer intense wijze op zeer korte tijd zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat er namelijk aan de integratie van betrokkene geenszins zou kunnen getwijfeld worden, dat zij enkel en alleen een meerwaarde zou betekenen voor onze multiculturele maatschappij en dat het onwrikbaar vaststaat dat zij sociale banden met België heeft, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, wat wordt gestaafd met een schoolattest dd. 10.01.2011, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene beweert dat zij omwille van enorme problemen in haar land van herkomst haar land is ontvlucht aangezien haar vrijheid en leven bedreigd werden en omdat een terugkeer werkelijk een trauma zou betekenen en ze verwijst naar de actuele toestand in de regio, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van enorme problemen en aangezien haar leven en vrijheid bedreigd werden, is gevlucht en dat een terugkeer werkelijk een trauma zou betekenen en haar verwijzing naar de actuele toestand in de regio volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het argument dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de reguliere weg – namelijk bij de Belgische ambassade in Armenië conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 – omwille van het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan zich immers richten tot de Belgische ambassade in Moskou teneinde deze aanvraag in te dienen, zij toont niet aan waarom zij zich niet kan wenden tot voornoemde ambassade.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (en de internationale mensenrechtenverdragen) volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontferende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene voor al die tijd dat zij in ons land verbleven heeft op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht en zij derhalve een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 01.12.2010."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er wel een motivering wordt gegeven doch dat deze zeker niet correct is en dus afdoende om een negatieve beslissing te rechtvaardigen.

Dat verzoekster immers in aanmerking komt voor de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 i.h.b. punt 1.2.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Dat verwerende partij in casu nagelaten heeft om rekening te houden met de medische regularisatieprocedure van verzoekster.

Dat deze procedure tevens een regularisatieproces is die in aanmerking dient te worden genomen bij het bepalen van de door verzoekster gevoerde procedures.

Dat derhalve de beslissing tot onontvankelijkheid onzorgvuldig werd getroffen zonder rekening te houden met alle procedures van verzoekster.

Dan de stelling om de weigering te staven dan ook onzorgvuldig en zodoende onaanvaardbaar zijn.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R. v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. w., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de beslissing de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt in de beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de door haar aangehaalde elementen in de aanvraag geen buitengewone omstandigheid vormen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster betoogt dat zij in aanmerking komt voor de regularisatiecriteria van 19 juli 2009, met name punt 1.2 van deze criteria.

De Raad merkt op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*", omdat "*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*" en omdat "*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*".

Verzoekster wenst met haar betoog een strikte of ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te bekomen nu haar aanvraag niet ontvankelijk is verklaard aangezien zij geen 'onredelijk lange asielprocedure' kan aantonen terwijl zij meent weldegelijk te voldoen aan het criterium 1.2 van de vernietigde instructie. Evenwel dient gewezen te worden op het arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 van de Raad van State waarin wordt gesteld dat in de mate de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast door verweerder, waarbij hij over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt en een voorwaarde toevoegt aan de wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. In de mate verzoekster aldus een strikte of ruimere toepassing van de criteria in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, is haar betoog niet dienstig.

Verzoekster betoogt dat zij wél in aanmerking komt voor de regularisatiecriteria bepaalt in punt 1.2 van de vernietigde instructie, doch doet geen enkele poging de motivering in de beslissing met betrekking tot het criterium 'onredelijk lange asielprocedure' te weerleggen. In de mate zij vraagt voor een nieuwe beoordeling door de Raad dient zij erop te worden gewezen dat de Raad zijn beoordeling van de

aanvraag of van een criterium niet in de plaats vermag te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster laat na aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Verzoekster verwijt verweerder geen rekening te hebben gehouden met haar "*medische regularisatie*".

Uit het administratief dossier blijkt geen aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Ook in de aanvraag van 1 februari 2011 blijkt geen 'medisch' element te zijn aangehaald. Verzoekster vermeldt geen datum van een dergelijke aanvraag noch legt zij ten bewijze ervan een stuk voor. Waar verweerder in de nota opmerkt "*dat er geen aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aanwezig is in het administratief dossier*" kan hij aldus worden bijgetreden. Verzoeksters betoog over een "*medische regularisatieprocedure*" mist feitelijke grondslag. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht omdat geen rekening zou zijn gehouden met "*alle procedures*" van verzoekster wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster partij maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht en/of de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN